

Metsämies Veijo Tuppurainen on nähnyt metsätalouden valtavan kehityksen.

Viimeisen päälle metsämies

JARI VALANTA

Paukarlahdessa asuva **Veijo Tuppurainen** on elänyt työssään ja osittain myös vapaa-ajallaan metsälle. Hänen metsäuransa lähti liikkeelle melko pienestä asiasta, mutta johti pitkäaikaiseen työsuhteeseen Metsäliiton kanssa.

Tuppurainen pääsi ensi kertaa koskerukseen metsätalouden kanssa, kun vuonna 1969 naapurin isäntä pyysi avuksi taimenistutukseen. Tuohon aikaan metsälautakunta jakoi ilmaisia taimia huonotuottoisille alueille.

Vuonna 1974 Tuppurainen pääsi Metsäliittoon harjoittelijaksi. Hän kävi metsäkoulun vuonna -76 ja työnjohtokoulun vuosina 1977-78.

-Tein aluksi metsurin töitä ja pystymittauksia. Välillä olin aputyönjohtajana. Sitten toimin 13 vuotta yhtiön sisäisenä

tarkastajana. Tuolloin työalue oli Kotkasta Kainuuseen. Aloin reissuhommissa miettimään, onko tämä minun ikuinen työni. Kyselin yhtiöltä, olisikohan minulle jotakin muuta, sillä hotellielämä vaatii ihmiseltä aika paljon. Viime ajat olen toiminut ostoesimiehenä.

Hevosia piti vaihtaa

Tuppurainen muistelee, että 1973 hän teki veljensä kanssa muutaman sadan kuution puukaupan, johon hän pääsi hakkuumieheksi. Heillä oli käytössä kaksi hevosta, joilla ei aiemmin oltu ajettu raskasta rahtia, vaan pieniä heinähommia.

-Hevoset eivät olleet tottuneet raskaaseen metsätyöhön, eikä niillä ollut kuntoa. Siksi puoliltapäivin piti vaihtaa hevosia. Kun urakka tehtiin loppuun, olivat hevosetkin jo hyvässä työ-kunnossa.

Tuppurainen muistaa aja, jol-

loin hevoset jäivät pois metsistä. Kuormatraktorit alkoivat ilmestymään 1960-luvun lopulla. Sitä ennen puut korjattiin tien varteen traktorivinssillä ja hevosella. Sitten 1970-luvun puolessa välissä markkinoille tulivat prosessorikoneet, jotka katkoivat ja karsivat puut, mutta metsurin piti kaataa ne.

-Metsäkoneiden kehitys lähti voimakkaasti eteenpäin 1980-luvulla, jolloin ensimmäiset motot ilmestyivät metsiin. Sitä lähtien puunkorjuu on kehittynyt valtavasti.

Talo tietenkä puusta

Tuppurainen kokee metsän miellyttävänä työpaikkana. Häntä innosti vapaus lähteä metsään. Tuppurainen ei ole kellokortti-ihminen. Metsässä on oma rikkautensa ja työ on vaihtelevaa. Työ on tullut myös Tuppuraisen kotiin. Hänen talonsa on rakennettu paksusta pyöröhirrestä.

-Metsämies ei ilkeä rakentaa taloaan betonista. Nehän heittäisivät minut pihalle. Toisaalta pihalle olen tässä pikkukuhiljaa lähtemässäkin eli eläkkeelle.

Tuppurainen sanoo, että myös eläkepäivät kääntyvät metsäharrastuksen puolelle. Hänelle on jäänyt metsä, metsästys ja kalastaminen veriin. Omassa metsässä löytyy aina jotakin puuhastelua.

Tuppurainen seuraa mielellään luontoa ja eläimiä. Metsästyksessä ei saalis ole pääasia, vaan se on kavereiden kanssa yhdessäoloa. Jos ei saalista tule, on mukava paistella omalla laavulla makkaraa ja keitellä kahvia.

-Minä olen aika tasainen ihminen, joka ei paljoa haaveile. Elämä tuo tullessaan minkä tuo. Eipähän tule pettymyksiä.

Seuraavaksi *Elämän lanka* -palstalla on haastateltavana Kaarina Tavast-Hiltunen.